

Arrest

nr. 29 078 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 31 december 1992 te Kismayu en van Somalische nationaliteit te zijn.

Verzoeker dient op 18 januari 2008 een asielaanvraag in. Op 14 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16 januari 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nr. 21.478.

Op 5 maart 2009 wordt ten aanzien verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 16 maart 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 18.01.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 17.10.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16.01.2009 deze beslissing bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 16.03.2009 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het Commissariaat-generaal een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een geboortecertificaat van zijn vader voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag zijn eigen geboortecertificaat reeds voorlegde. Overwegende dat het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan de authenticiteit van dit document. Overwegende dat betrokkene de envelop voorlegt waarin het geboortecertificaat zou zijn verstuurd. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (…)”

Op 22 april 2009 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 24 april 2009 wordt verzoeker in vrijheid gesteld en wordt de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2009, verlengd.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/4, 51/8 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Daarnaast voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze werd neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tenslotte voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan en de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Vooreerst voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Hij citeert het betreffende artikel dat een opsomming bevat van de bevoegdheden van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt dat verweerder oordeelde dat zijn asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen, doch dat het evenwel niet aan de verweerder is om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire bescherming. Dit komt

volgens verzoeker gelet op artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verweerder oordeelde dat het door hem aangebrachte nieuwe document wellicht niet authentiek is, doch dat het echter niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om uitspraak te doen over nieuwe documenten. Het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico. Het betreft een nieuw relevant gegeven met betrekking tot zijn vader. Verzoeker stelt dat het dan ook enkel en alleen aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om de nieuwe gegevens te toetsen aan de vrees die de verzoeker inroept.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkel uiteenzet waarom hij de artikelen 51/8 en 57/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, doch dat hij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 en 62 van de van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de zorgvuldigheidsverplichting of de rechten van verdediging zouden zijn geschonden, noch op welke wijze er een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Verzoeker beperkt zich tot een loutere opsomming van deze wetsartikelen en de algemene stelling dat de bestreden beslissing deze heeft geschonden, doch geeft niet aan op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen en beginselen dan wel geschonden heeft. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

In casu diende verzoeker op 18 januari 2008 een eerste asielaanvraag in, waarbij zijn asielrelaas zowel door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd getoetst aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, met andere woorden werd nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De Vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd evenwel door beide instanties aan verzoeker geweigerd.

Vervolgens diende verzoeker een tweede asielaanvraag in op 16 maart 2009. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geweigerd in overweging te nemen op grond van artikel 51/8 van de van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens" dient de gemachtigde van de minister de

aangehaalde gegevens te toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit de verklaring gegeven naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op 16 maart 2009, blijkt dat verzoeker op de vraag 'welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?' antwoordde dat hij via de broer van een vriend van hem, die bij het Rode Kruis werkt, de originele geboorteakte van zijn vader heeft bekomen die hij nu neerlegt en waarmee hij wil aantonen dat hij van die streek afkomstig is en daar familie heeft. Verzoeker voert aan dat hij niet terug kan keren, daar zijn leven dan in gevaar is. Hij stelt zijn hele leven in zijn geboortedorp te zijn geleefd, waardoor hij moeilijk kon antwoorden op vragen over andere plaatsen in Somalië daar hij daar niet geweest is.

Verzoeker stelt dat de geboorteakte van zijn vader een nieuw relevant gegeven was met betrekking tot zijn asielrelaas en dat het enkel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder de relevantie van de door verzoeker neergelegde geboorteakte van zijn vader is nagegaan. Verweerder stelde vast dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag zijn eigen geboorteakte neerlegde en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechtte aan de authenticiteit van het document. Verder stelt verweerder vast dat de aangebrachte envelop niet bewijst dat verzoeker deze geboorteakte uit Somalië zou hebben ontvangen, daar de enveloppe geen indicatie van de inhoud bevat. Verzoeker onderneemt geen enkele poging in zijn verzoekschrift om deze motieven te weerleggen, doch beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de eenvoudige stelling dat de aangebrachte gegevens een ernstige aanwijzing betreffen dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven zonder duidelijk aan te geven waarom hij het niet eens is, toont niet aan dat de motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn en kan bijgevolg niet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de aangehaalde elementen niet relevant zijn en dus geen ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de verweerder niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat er geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, diende hij de aanvraag niet over te maken aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijgevolg is er ook geen schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt daar het vaststaat dat verweerder zijn bevoegdheid niet te buiten is getreden en geenszins uitspraak heeft gedaan aangaande het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus.

Een schending van artikel 51/8 of artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU